

Mihai Pălădescu

Regizorul și gîndacul de Colorado

Stagiunea 1969—1970 a însemnat pentru mine un plus de experiență — se pare că niciodată nu avem destulă — prin interpretarea a două roluri: Galy-Gay din piesa lui Bertold Brecht. *Dispariția lui Galy-Gay* (în regia lui Lucian Giurchescu), și Profesorul din *Comedia întrebărilor* de Haralamb și Salem (în regia lui Cornel Todea). Fără să vreau, am comparat aceste două lucrări dramatice, gîndindu-mă oît de greu i-o fi fost lui Brecht să scrie de unul singur, cînd ceilalți doi au scris teatru atît de... „ușor”.

Tot în stagiunea aceasta am apărut — în film — în *Simpaticul domn R*, în rolul căpitanului Dima. Acest film va deveni serial, iar căpitanului i se va adăuga cîte un grad pentru fiecare serie — (deie domnul să nu-mi pierd bastonul de Maresal, pe drum).

Perspective? Probabil, în toamnă, căpitanul va deveni maior. În această vară, în filmul *Serata* (scenariul și regia Malvina Urșianu), joc însă tot un maior, de aștă dată nazist fanatic. O să mă străduiesc să-i fac să nu se întîlnească decît pe plan artistic.

Ce mi-aș dori să joc? Akakie Akakievici din *Mantaua* lui Gogol.

Nu-mi plac piesele din cale-afară de „regizate”, în care actorul nu știe ce a jucat, spectatorul — ce a văzut, iar regizorul — ce a vrut. Astfel de regizori, mi se par că înseamnă pentru teatru, ceea ce pentru cartof înseamnă gîndacul de Colorado: îl fac să dispară!

Cred că o colaborare mai strînsă între regizor și actor ar fi binevenită. Este deprimant să asिști la unele spectacole și să simți că actorul, devenit marionetă, se străduiește fără folos să creadă în „universul” fals, impus personajului său. În această situație, între un actor și un ardei umplut cu sila, nu sînt mari diferențe, doar că actorul nu poate fi „gustat”.

Ce mi-a plăcut mai mult din ce am văzut? Eroismul actorilor în încheștarea cu factorii ce-ar trebui, în fond, să contribuie la crearea unui bun spectacol.